

Berettigelses lovlige Grændser, eller om den vil ansee sig for bemyndiget til, ogsaa at afgjøre, hvorvidt der virkelig er begaaet et Brud paa Finantsloven, vil, saalange dette ikke udtryffeligen er afgjort ved Lov, høre under Rigsrettens egen Bedømmelse. Kun saa meget kan der med Visshed siges, at Retten i intet Tilfælde vil kunne ansee sig for competent til, hvor en formel Lovovertrædelse er beviist, at afgjøre, hvorvidt den uhjemlede Udgift havde været nødvendig eller hensigtsmæssig. Dette er saaledes i hvert Fald endeligen og uroffkeligen afgjort ved Rigsdagens Decision, saa at Rettens Dom derefter kun kan have at fastsætte, hvilket Erstatnings- og Straffeansvaret deraf skal være Følgen for den Anklagede.

Skjøndt det, som alt anført, neppe vil ansees for tvivlsomt, at enhver Post, hvori der ikke er gjort Ansvar gjældende, dermed er endeligen afgjort, og skjøndt det er vist, at det hele Statsregnskab ikke er Andet, end Samlingen af alle dets enkelte Poster, finder Udvalget det dog passende og stemmende med, hvad der ved alle andre Regnskaber er det sædvanlige, og tidligere ogsaa sandt Sted ved vore Statsregnskaber, at dette udtales ved til Slutning, i Henhold til de om de enkelte Poster tagne Beslutninger, at meddele Regjeringen en almindelig Decharge. Da det imidlertid kan formenes, at denne kun kan gives af den samlede lovgivende Magt, og da intet kan være fjernere fra Udvalgets Tanke, end endog blot tilsyneladende at træde nogen af Kronens Prærogativer for nær, vil denne Slutningsindstilling komme til at gaae ud paa, at Rigsdagen meddeler en saadan Generalpittering „for sit Bedkommende“, hvortil dens Berettigelse i intet Tilfælde kan være tvivlsom. Det vil da beroe paa Ministrene, om de dert vil finde tilstrækkelig Betyggelse, eller ville søge at fremkalde en paa denne Rigsdagens Beslutning bygget Udtalelse af Kongen, som en sidste Afslutning af den hele Sag.

Ikke mindre Tvivl frembyde de Spørgsmaal, der knytte sig til Decisionens Forhold til Regnskabets enkelte Poster. Da Revisionen skal paasee, at der ikke har fundet nogen Udgift Sted udenfor Finantsloven, maa det paaliggende samme at paapege enhver Udgift, der enten er afholdt, uden at der i Loven findes nogen tilsvarende Bevilling, eller hvorved den derfor opførte Sum er bleven overskredet. Det er imidlertid indlysende, og ved de herhen hørende Sagers tidligere Behandling praktisk erkjendt, at disse Afvigelsers Character er høist forskjellig, og at man ved sammes Bedømmelse maa undersøge Naturen af den Bevilling, hvortil de knytte sig.

Ved alle Udgifter, der ere en retlig Følge af Lovligen indgaaede Overenskomster eller af almindelige Love eller af saadanne faststaaende reglementariske Bestemmelser, som forsaavidt kunne sættes i Klasse med Love, som de begrunde en retlig Udkomst for Trediesmand til at fordrø en vis Udbetaling, ligger den egentlige Hjemmel for samme i denne Overenskomst, Lov eller Regel, og ikke i Finantsloven (hvorved det kun bemærkes, at her ene tales om Udgiftsbevillingen som et Led i den regelmæssige Finantsforvaltning, og ikke om Skattenægtelsen som politisk Magtmiddel). Naar Finantsloven desuagtet ogsaa til saadanne Diemed ansætter en vis Sum, da har dette kun samme Betydning, som naar selv de indirecte Indtægter opføres med et vist Beløb, nemlig som en Betegnelse af den Størrelse, hvortil de, efter alle fortiden foreliggende Data, antages at ville opløbe. En saadan Bevilling har alveles ikke til Hensigt at fastsætte en bestemt Grændse, som ikke bør overskrides, men kun at angive det omtrentlige Beløb, som Finantsbestyrelsen maa være belavet paa at holde tilrede, for at kunne møde det omhandlede Diemeds formodede Krav. Dette gjælder f. Ex. om Renter og Afdrag af lovligen afsluttede Statslaan; det gjælder om Lønninger, der ere fastsatte ved Gageringslove og om Pensioner efter Pensionsloven (ubetinget om alle dem, til hvis Udredelse afgaaede Embedsmænd endog ved Lov og